

PARAULES DE VIDA

La vida en l'Esperit: el do de fortalesa

Una de les coses que més valoren els joves actualment és la fortalesa física. La pràctica de l'esport i la cura del propi cos és una obsessió per a molts, perquè és un camí per a tindre èxit. En molts àmbits de la vida s'entén com una qualitat necessària per a aconseguir els objectius que algú es proposa: pensem, per exemple, en la competència que regeix el món de l'economia; o en les lluites pel poder tan presents en la política. La fortalesa és per a molts la virtut d'aquells que lluiten sense cansar-se per abastar els seus propòsits: és una condició per triomfar en la vida. Vista des d'aquesta perspectiva, la fortalesa s'identifica amb la força que tenen aquells que no dubten a emprar els mètodes necessaris per a aconseguir el que volen, encara que això siga font de sofriment i d'injustícies.

El do de fortalesa no té res a veure ni s'ha de confondre amb la falta d'escrúpols per aconseguir el que es desitja, per imposar les pròpies idees o fins i tot per fer patir als altres per la veritat. No és una qualitat per tindre èxit, sinó una condició per l'autèntic testimoniatge de la fe, que s'ha de professar fins i tot enmig de la dificultat i els perills. Consisteix en la força interior que dona l'Esperit i que porta al creient a acceptar el sofriment per Crist sense deixar-se vèncer per la por fins i tot davant la pers-

pectiva de la mort, perquè està segur de l'esperança de la Vida eterna a la qual Déu ens crida a tots. Per això, els màrtirs, que han mostrat la seua disposició a patir per la veritat i, perdonant els seus perseguïdors, han manifestat que no volien fer patir a ningú per ella, són els exemples més clars del que significa la vivència d'aquest do de l'Esperit.

Sant Agustí, en un sermó en la commemoració del martiri de sant Vicent, recorda que el martiri no és l'única arma que el món utilitza per a matar la fe dels cristians: quan la persecució no és eficaç, se serveix de la seducció.

La fortalesa no sols es manifesta en la capacitat de vèncer en la persecució, sinó que ha de viure's també cada dia en la lluita contra les temptacions i el pecat, per a créixer en santedat i viure en gràcia i amistat amb Déu.

Es tracta d'un do que hem de demanar de manera especial per als joves que s'acosten a rebre el sagrament de la Confirmació. Sabem l'important que és aquest pas en el camí de la fe, per la qual cosa ens hem d'alegrar que diversos centenars de joves i adults el demanen cada any en la nostra diòcesi. Si tenim en compte l'ambient social i familiar en el qual molts d'ells viuen, estem davant un petit miracle. Estic convençut que volen seguir al Senyor amb sinceritat; però en el seu entorn l'opció de fe no és valorada i les

exigències de la vida cristiana no són ni compreses ni acceptades socialment. La por de comportar-se, parlar o pensar d'una manera diferent de com ho fa la majoria és una prova per a la fe de molts joves. Mantindre's en el compromís cristià és un repte per al qual han d'estar espiritualment preparats.

Us convido aquest diumenge a pregar de manera especial per tots els que enguany han rebut o rebran el sagrament de la Confirmació, perquè siguen forts en la fe.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La mudança

La condició humana conté una dimensió inherent: no som eterns. Davant d'aquest fet inqüestionable se'ns ofereix la proposta de la fe: acceptar el regal de la vida eterna. Així de senzill és resumir l'esperança del creient: ser capaços d'acceptar un regal i esperar-lo amb deler.

Al llarg de la vida hem pogut viure una experiència semblant d'espera. Haver de fer una mudança. Des que sorgeix la necessitat de canviar de casa fins que acabes estant a la casa nova hi ha un procés, un autèntic camí a recórrer. Moltes passes a fer i una experiència

emocional profunda, deixar enrere moltes coses i destriar què cal endur-se. La majoria de vegades suposa un autèntic trasbals, fins i tot diuen els psicòlegs, que la mudança és una de les causes més greus d'estrès.

Doncs bé, cal saber, i així ho professem en la fe cristiana que ens n'haurérem d'anar de casa nostra i que tindrem la nova casa preparada per anar-hi a viure. Per això, cal viure amb actitud de mou-

re'ns. No podem viure mantenint el cor en aquesta casa que ara ocupem. Així que quan ens diuen que hem de marxar de casa i ja sabem la nova casa on anem ens passa una experiència vital molt curiosa: passem a estar més dependent de la casa nova que no pas de la que deixem.

Això és el que ja ens ha de començar a passar, tinguem l'edat que tinguem, però sobretot quan ens han començat

a dir que la casa on vivim té esquerdes i s'està tornant inhabitable. S'inicia un procés profund i molt enriquidor d'esperar veure la nova casa, desitjar conèixer-la i veure'ns-hi, trobar-nos-hi com si ja hi fóssim. Aquest desig de canviar de casa ens ha d'acompanyar tota la nostra vida. Hi ha Algú que ha anat a preparar-nos lloc i quan el tingui preparat vindrà a buscar-nos per anar junts a la casa nova. Oi que ens sona aquest missatge?

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

PALABRAS DE VIDA

La vida en el Espiritu:
el don de fortaleza

Una de las cosas que más valoran los jóvenes actualmente es la fortaleza física. La práctica del deporte y el cuidado del propio cuerpo es una obsesión para muchos, porque es un camino para tener éxito. En muchos ámbitos de la vida se entiende como una cualidad necesaria para conseguir los objetivos que alguien se propone: pensemos, por ejemplo, en la competencia que rige el mundo de la economía; o en las luchas por el poder tan presentes en la política. La fortaleza es para muchos la virtud de aquellos que luchan sin cansarse por alcanzar sus propósitos: es una condición para triunfar en la vida. Vista desde esta perspectiva, la fortaleza se identifica con la fuerza que tienen aquellos que no dudan en emplear los métodos necesarios para conseguir lo que quieren, aunque ello sea fuente de sufrimiento y de injusticias.

El don de fortaleza no tiene nada que ver ni debe confundirse con la falta de escrúpulos para conseguir lo que se desea, para imponer las propias ideas o incluso para hacer sufrir a los demás por la verdad. No es una cualidad para tener éxito, sino una condición para el auténtico testimonio de la fe, que se ha de profesar incluso en medio de la dificultad y los peligros. Consiste en la fuerza interior que da el Espíritu y que lleva al creyente a aceptar el sufrimiento por Cristo sin dejarse vencer por el miedo, incluso ante la perspectiva de la muerte, porque está seguro de la esperanza de la Vida eterna a la que Dios nos llama a todos. Por ello, los mártires, que han mostrado su disposición a sufrir por la verdad y, perdonando a sus perseguidores, han manifestado que no querían hacer sufrir a nadie por ella, son los ejemplos vivos más claros de lo que significa la vivencia de este don del Espíritu.

San Agustín, en un sermón en la conmemoración del martirio de san Vicente, recuerda que el martirio no es la única arma que el mundo utiliza para matar la fe de los cristianos: cuando la persecución no es eficaz, se sirve de la seducción. La fortaleza no sólo se manifiesta en la capacidad de vencer en la persecución, sino que ha de vivirse también cada día en la lucha contra las tentaciones y el pecado, para crecer en santidad y vivir en gracia y amistad con Dios.

Se trata de un don que debemos pedir de manera especial para los jóvenes que se acercan a recibir el sacramento de la Confirmación. Sabemos lo importante que es este paso en el camino de la fe, por lo que nos debemos alegrar que varios centenares de jóvenes y adultos lo pidan cada año en nuestra diócesis. Si tenemos en cuenta el ambiente social y familiar en el que muchos de ellos viven, estamos ante un pequeño milagro. Estoy convencido de que quieren seguir al Señor con sinceridad; pero en su entorno la opción de fe no es valorada y las exigencias de la vida cristiana no son ni comprendidas ni aceptadas socialmente. El miedo a comportarse, hablar o pensar de una manera diferente a como lo hace la mayoría es una prueba para la fe de muchos jóvenes. Mantenerse en el compromiso cristiano es un reto para el que deben estar espiritualmente preparados.

Os invito este domingo a orar de manera especial por todos los que este año han recibido o recibirán el sacramento de la Confirmación, para que sean fuertes en la fe.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Missa a la Capella de
la Misericòrdia de la Fatarella

El dia 9 d'abril va tenir lloc una Missa a la Capella de la Misericòrdia de la Fatarella, oficiada pel recentment nomenat bisbe auxiliar de Barcelona, Javier Vilanova, fill del poble, acompanyat en aquesta ocasió pels bisbes Antoni Vadell i Sergi Gordo i el cardenal Juan José Omella.

Era la primera Eucaristia que el bisbe Javier celebrava a la Capella després del seu nomenament, i els seus acompanyants van poder conèixer el nostre poble i la Mare de Déu de la Misericòrdia, la nostra patrona.

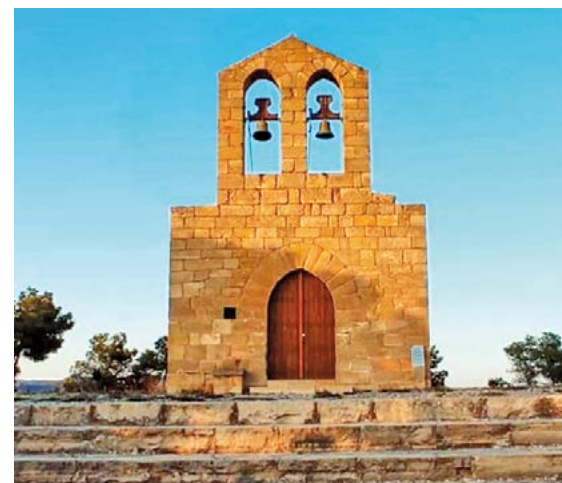
Mn. David Arasa

Celebració de dia de Berrús
a Vilalba dels Arcs

El dissabte després de Pasqua de Resurrecció és un dia molt important per al poble de Vilalba dels Arcs. Durant les primeres hores ens despertem amb el toc de la campana de Berrús per tal de preparar-nos i sortir a les quatre de la matinada en romeria des de l'església parroquial de Sant Llorenç fins a l'ermita de Santa Maria Magdalena de Berrús, situada a 25 km de distància. Són 5 hores de caminar i cantar. Tot el poble arriba amb molta il·lusió per poder cantar els goigs a santa Maria Magdalena i celebrar Missa, una tradició molt arrelada al nostre poble.

Enguany, degut a la pandèmia, no ha estat possible la romeria. No obstant, amb les mateixes ganes i il·lusió, hem celebrat la Missa a la nostra església, presidida per Mn. Josep Garcia. Durant la celebració hem entonat els cants típics de la romeria. Ha estat un acte molt emotiu on hem recordat a totes aquelles persones del poble que han contribuït a mantenir viva aquesta tradició. En acabar la Missa, s'han venut cintes i ciris per finançar la restauració del sant Crist de Berrús, que s'està duent a terme a València.

A la tarda, a la plaça de Sant Antoni, hem entonat els goigs de Sant Pau i els de Sant Antoni Abat, tot commemorant el tradicional cant dels goigs a l'ermita de Sant Pau.

Ha estat un dia molt especial per a tots els vilalbins i vilalbines, i esperem que l'any vinent puguem realitzar la romeria tal com cantem als goigs de Santa Maria Magdalena de Berrús: «Aquí junts i congregats us supliquem Magdalena, que l'any vinent amb salut baixem a vostra capella, no amb intenció de pregàries, sols per dar gràcies a Déu. Sigueu la nostra advocada per sempre davant de Déu.»

La Comissió de Berrús

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «En el recolliment i el silenci de l'oració, se'ns dona l'esperança com a llum interior, que il·lumina els desafiaments i les decisions de la nostra missió: per això és fonamental recollir-se en oració i trobar, en la intimitat, el Pare de la tendresa (Mt 6,6)» (27 de febrer).

@Pontifex: «El centre de la confessió és Jesús que ens espera, ens escolta i ens perdona» (2 de març).

@Pontifex: «Un Déu que estima a l'home, nosaltres mai haguéssim tingut la

valentia de creure'l si no haguéssim conegut a Jesús. Quin Déu està disposat a morir pels homes? Quin Déu estima sempre i pacientment, sense pretendre ser estimat a canvi?» (3 de març).

@Pontifex: «Només si aconseguim mirar-nos entre nosaltres, amb les nostres diferències, com a membres de la mateixa família humana, podrem començar un procés efectiu de reconstrucció i deixar a les generacions futures un món millor, més just i més humà» (5 de març).

Ordenació sacerdotal de Christian Pinto Corvalán

El 10 d'abril ens vam aplegar a la Catedral de Tortosa, presidits pel Sr. Bisbe, vint-i-sis preveres, diaques, seminaristes i un bon nombre de fidels, complint amb molta cura l'aforament permès segons la normativa vigent respecte la pandèmia. La celebració fou d'una gran alegria per a la diòcesi. L'ordenació sacerdotal del diaca Christian Pinto Corvalán, de Benicarló, qui actualment està servint a les parròquies de l'Ampolla, Ametlla i Perelló. La part musical fou a càrrec de Mn. Víctor Cardona a l'orgue, i Joan Redó dirigí els cants. Alguns foren cantats per una noia.

Va fer la presentació del candidat el vicari general: «Que s'acosti el qui ha de ser ordenat prevere: Christian Pinto Corvalán. Sabeu si és digne? Hem escoltat el poble de Déu i escollim aquest germà nostre per a l'orde del presbiterat.»

Després de l'homilia, el ritus de l'ordenació presbiteral: «Querido hijo, antes de ser ordenado, debes manifestar ante el pueblo tu voluntad de recibir el presbiterado. ¿Quieres celebrar con piedad y fe los misterios de Cristo? "Sí, lo quiero". ¿Quieres unirte cada día más a Cristo el Gran Sacerdote, víctima pura para consagrarte a Él para ayudar a los hombres? "Sí, lo quiero por la gracia de Dios". ¿Me prometes respeto y obediencia a mí y a mis

sucesores? "Sí, lo prometo...". Dios, que comenzó en ti la obra buena, él mismo la lleve a término.»

Abans de les Lletanies dels Sants, Christian es va prostrar al terra en una doble actitud d'humilitat i d'adoració i va romandre-hi fins que es va acabar de cantar. Tot seguit, el Sr. Bisbe l'imposà les mans i, a continuació, els sacerdots concelebrants. Després la pregària consagratòria i li foren imposades les vestidures sacerdotals: l'estola i la casulla. Posteriorment, la unció de les mans amb el crisma. Dues xiquetes van portar les ofrenes de pa i vi, les quals foren lliurades a Christian. A continuació, el gest de pau als preveres mentre es preparava l'altar per a l'ofertori.

Abans de la benedicció final, unes paraules del Sr. Bisbe, i abans d'acomiar-nos Christian ens adreçà unes paraules d'agraïment per la nostra pregària i per haver-lo acompanyat en aquest esdeveniment tan important per a la seua vida.

Mn. Christian, felicitats! Un dia vas sentir la veu de Jesús que et deia: «Segueix-me!». Que resson sempre aquesta veu al llarg de la teua vida sacerdotal i com diu el recordatori de l'ordenació: «Yo siempre estaré contigo», pensa en aquestes paraules del Salm, perquè el Senyor mai ens abandona. Demanem-li que ens concedeixi la gràcia de seguir cridant alguns joves de la nostra diòcesi, i que responguin amb un SÍ ple de generositat.

Maria Joana Querol Beltrán

Mare de Déu de les Pinyeres

El passat dia 10 d'abril, el poble del Masroig celebrà la festa de la Mare de Déu de les Pinyeres a l'ermita. Degut a la pandèmia no es pogué celebrar com els altres anys però es va fer la Missa a l'era de l'ermita i després es baixà la Mare de Déu al poble, on va estar els nou dies per la celebració de la novena. Durant els nou dies va ser un goteig de fe i devoció dels masroijans.

El diumenge 18, la Mare de Déu retornà a l'ermita amb un comiat emotiu. Ella, des de la seva ermita vetlla pel poble. Visca la Mare de Déu de les Pinyeres!

Mn. Rubén Garcia

AGENDA

- **Dijous 3**, Tortosa, Tinell del Palau Episcopal, a les 11 h, roda de premsa de Càritas que presenta la Memòria social 2020.
- **Dissabte 5**, Deltebre, parròquia Sant Miquel, a les 12 h, inauguració del saló parroquial.
- **Diumenge 6**, Corpus Christi, Catedral, a les 12 h, Eucaristia.

* Aquests actes poden canviar degut a les circumstàncies per la pandèmia de la Covid-19.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

31. □ Dilluns [So 3,14-18 (o bé: Rm 12,9-16a) / SI: Is 12,2-6 / Lc 1,39-56]. La Visitació de la Benaurada Verge Maria; santa Peronella (Petronila), vg.; sant Pasqual, diaca.

JUNY

1. ■ Dimarts [Tb 2,10-23 / SI 111 / Mc 12,13-17]. Sant Justí (s. II), mr. samarità, escriptor eclesiàstic; sant Ignasi (Íñigo), abat castellà; sant Flor.

2. ■ Dimecres [Tb 3,1-11.24-25 / SI 24 / Mc 12,18-27]. Sants Marcel·lí i Pere, mrs. romans (s. IV); sants Germà, Paulí, Just i Sici, mrs. venerats a Girona; sant Eugeni I, papa (654-657); sants Potí, Blandina i companys, mrs. a Lió.

3. ■ Dijous [Tb 6,10-11a;7,1-9-17; 8,4-10 / SI 127 / Mc 12,28b-34]. Sant Carles Luanga i companys mrs. a Uganda (1885-1887); sant Isaac, monjo i mr. a Còrdova; sant Justí, mr. a Burgos; santa Oliva, vg.; sant Joan el Grande, rel. hospitalari; santa Clotilde, reina francesa.

4. ■ Divendres [Tb 11,5-17 / SI 145 / Mc 12,35-37]. Sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; sant Francesc Caracciolo, prev., fund. caracciolins (CRM, 1588); sant Hilari, bisbe; santes Rut i Noemí, nora i sogra, segons la Bíblia.

5. ■ Dissabte [Tb 12,1.5-15.20 / SI: Tb 13,2-8 / Mc 12,38-44]. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754),

d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda; sant Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova; santa Zenaida, vg.

6. □ Diumenge vinent, Santíssim Cos i Sang de Crist (lit. hores: de la solemnitat). [Ex 24,3-8 / SI 115 / He 9, 11-15 / Mc 14,12-16.22-26]. *Sant Feliu de Llobregat*: ■ Beat Josep M. Peris (1889-1936, nat a Cinctorres, bisbat de Tortosa), prev. i mr., rector del Seminari de Barcelona. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120); sant Artemi, l'esposa Càndida i la filla Paulina, mrs.; sant Marcel·lí Champagnat, prev., fund. Gns. maristes (FSM, 1817); sant Bertran d'Aquilea, bisbe.

La Santíssima Trinitat (B)

COMENTARI

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 4,32-34.39-40)

Moisés digué al poble: «Recorre totes les èpoques que t'han precedit, des del dia que Déu creà l'home sobre la terra; investiga d'un cap a l'altre del cel, a veure si mai ha succeït un fet tan gran com aquest, si mai s'ha sentit dir que un poble hagi escoltat la veu de Déu que li parlés d'enmig del foc, com tu l'has escoltada, i hagi continuat amb vida; si mai s'ha sentit dir que cap déu hagi intentat anar a treure per a ell un poble que vivia en poder d'un altre, combatent contra l'opressor amb senyals i prodigis, amb mà forta i braç poderós, amb fets esglaiadors i extraordinaris, com el Senyor, el vostre Déu, ho ha fet per vosaltres a Egipte, i vosaltres ho heu vist amb els vostres ulls. Reconeix avui que el Senyor és l'únic Déu: ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no n'hi ha d'altre; recorda-ho sempre en el teu cor. Compleix els seus decrets i els seus manaments que jo et dono avui, perquè siguis feliç amb els teus descendents, i visquis molts anys en el país que el Senyor, el teu Déu, et dona per sempre.»

▶ Salm responsorial (32)

R. *Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

La paraula del Senyor ha fet el cel, / amb l'alè de la boca ha creat l'estelada; / a una paraula seva, tot comença, / a una ordre d'ell, tot existí. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,14-17)

Germans, tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure una altra vegada en el temor, sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!» Així l'Esperit s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que sofrim amb ell per arribar a ser glorificats amb ell.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 28,16-20)

En aquell temps, els onze deixebles se n'anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'l es prosternaren. Alguns, però, dubtaren.

Jesús s'hi acostà i els digué: «Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.»

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 4,32-34.39-40)

Moisés habló al pueblo diciendo: «Pregunta a los tiempos antiguos, que te han precedido, desde el día en que Dios creó al hombre sobre la tierra; pregunta desde un extremo al otro del cielo, ¿sucedió jamás algo tan grande como esto o se oyó cosa semejante? ¿Escuchó algún pueblo, como tú has escuchado, la voz de Dios, hablando desde el fuego, y ha sobrevivido? ¿Intentó jamás algún dios venir a escogerse una nación entre las otras mediante pruebas, signos, prodigios y guerra y con mano fuerte y brazo poderoso, con terribles portentos, como todo lo que hizo el Señor, vuestro Dios, con vosotros en Egipto, ante vuestros ojos? Así pues, reconoce hoy, y medita en tu corazón, que el Señor es el único Dios allá arriba en el cielo y aquí abajo en la tierra; no hay otro. Observa los mandatos y preceptos que yo te prescribo hoy, para que seas feliz, tú y tus hijos, después de ti, y se prolonguen tus días en el suelo que el Señor, tu Dios, te da para siempre.»

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Dichoso el pueblo que el Señor se escogió como heredad.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

La palabra del Señor hizo el cielo; / el aliento de su boca, sus ejércitos. / Porque él lo dijo, y existió; / él lo mandó y todo fue creado. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,14-17)

Hermanos: Cuantos se dejan llevar por el Espíritu de Dios, esos son hijos de Dios. Pues no habéis recibido un espíritu de esclavitud, para recaer en el temor, sino que habéis recibido un Espíritu de hijos de adopción, en el que clamamos: «¡Abba, Padre!». Ese mismo Espíritu da testimonio a nuestro espíritu de que somos hijos de Dios; y, si hijos, también herederos; herederos de Dios y coherederos con Cristo; de modo que, si sufrimos con él, seremos también glorificados con él.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 28,16-20)

En aquel tiempo, los once discípulos se fueron a Galilea, al monte que Jesús les había indicado. Al verlo, ellos se postraron, pero algunos dudaron. Acercándose a ellos, Jesús les dijo: «Se me ha dado todo poder en el cielo y en la tierra. Id, pues, y haced discípulos a todos los pueblos, bautizándolos en el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo; enseñándoles a guardar todo lo que os he mandado. Y sabed que yo estoy con vosotros todos los días, hasta el final de los tiempos.»

«Bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant»

La Santíssima Trinitat (1616-1617) de Giovanni Francesco Barbieri (Il Guercino). Palau Magnani, Bolonya (Itàlia)

És bàsic creure en la Santíssima Trinitat perquè és el fonament de tota la nostra fe. Només cal veure com en la litúrgia tot comença i acaba «en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant». Però no és fàcil a la nostra intel·ligència limitada entrar en aquest misteri. Tanmateix no es tracta tant d'entendre'l com de viure'l. Jesús envia els seus apòstols a batejar en nom de la Trinitat: *Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.* El que demana Jesús és predicar l'evangeli sabent que no estem sols sinó acompanyats sempre per un Déu que és Pare, Fill i Esperit Sant i el que cal no és entendre el misteri sinó viure tot el que ell ens ensenya. Perquè la nostra vida es veu embolcallada per aquest Déu amorós: *Perquè vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure en el temor sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa crida: «Abbà Pare!».* Per tant, es tracta de sentir-nos de veritat fills del Pare, germans de Crist i deixar que el mateix Esperit Sant ens faci sentir fills: *Tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. L'Esperit dona testimoni que som fills de Déu; hereus de Déu i hereus amb Crist.* És ell qui ens mou a dir a Déu: *Abbà, Pare!*, amb aquesta paraula íntima i confiada que fan servir els nens per parlar amb els seus pares. Amb aquesta confiança podem parlar amb Déu. Per això la primera lectura diu al poble d'Israel: *Reconeix avui que el Senyor és l'únic Déu: ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no n'hi ha d'altre.* Tota la lectura és un cant d'admiració al Déu d'Israel per les obres extraordinàries que ha fet. Si això es pot dir del Déu de l'AT, què no direm del Déu del NT! Un Déu que és amor, que ha enviat per amor el seu propi Fill perquè es fes un de nosaltres i salvar-nos i ens ha regalat el seu mateix Esperit que és Esperit d'amor. Podrem trobar un altre Déu més extraordinari, més meravellós?

Mn. Jaume Pedrós